



A
L
E
B

8

39. LETNIK
1992-1993

92-93



MLADINSKA REVIJA
39. LETNIK 1992-93
APRIL 1993
ŠTEVILKA 8

Naslovna stran:
Elisa Frandolič, 5. r. (1991-92)
OŠ "J. Ribičič" SV. JAKOB

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina
Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak,
Magda Tavčar, Ksenija Majovski

Naslov uredništva: Založništvo trža-
škega tiska, Ul. dei Montecchi 6,
34137 Trst, telefon (040) 7796390 –
Naročila in ekspedit: 7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart,
Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel.
(040) 772151

Naročnina (10 števil): 25.000 lir. Posa-
mezna številka 3.500 lir, dvojna 4.500 lir.
Posamezna številka v Republiki Sloveniji
180 tolarjev.



Galeb je mesečnik in je registriran na so-
dišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954.
Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI
(Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Neža Maurer: Junaka	1
Miha Matè: Zaljubljeni bršljan	2
Jelka Bakula: Pisanica	5
Slavko Pregl: Semafor iz dežnikov	6
Meta Rainer: Mamine muhe.	7
Boris Jukič:	
Poročil sem mamico in očka	8
Vinko Beličič: Pisanke v Beli krajini	10
Ela Peroci: Nina v čudežni deželi	13
Marko Kravos: V davni davnini	15
Majda Koren: Kdaj je najlepše	18
Vera Poljšak: Križanka Presenečenje	19
Vera Poljšak: Dva rebusa	20
Berta Golob: Besedne družine	24
Damjan Ovsec: O zelenjavi	22
Jelka Bakula: Kdaj pišemo s in kdaj z	23
Vera Poljšak: Pirhi	24
Šolarji pišejo	25
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 7), Barbara Boneta (str. 18), Marjanca Jemec Božič (str. 2-4), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 1), Marjan Manček (str. 8-9, 21), Jasna Merku (str. 6), Klavdij Palčič (str. 15-17), Tone Rački (str. 22), Jelka Reichman (str. 13-14), Magda Tavčar (str. 5, 19, 20, 23, 24).



NEŽA MAURER

Narisal BOŽO KOS

JUNAKA

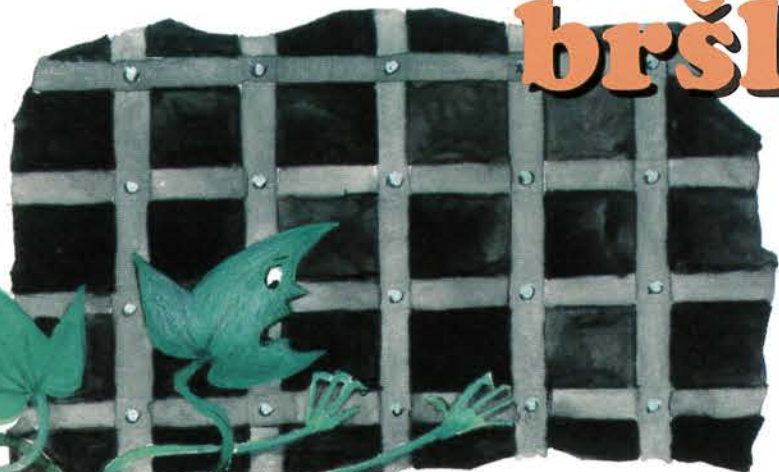
Kadar gre srnjak
čez pomladni gozd,
korenika splete
čez potoček most.

Kadar gre Boštjan
v razcveteli log,
mlade bukve mu
zvelbajo obok.

Če se srečata
fant in pa srnjak,
kateri – mislite –
večji je junak?



Zaljubljeni bršljan



Na vrhu griča je stal bel grad. Bahaško je gledal v dolino in se razkazoval v svoji mogočnosti. Njegove strme stene so se dvigovale nad prepadom, ki je bil prepleten z grmovjem in ščavjem. Med njimi pa je rasel bršljanček, ki je kar naprej hrepenel doseči strme stene gradu.

“Joj, kako rad bi se že enkrat rešil tega ščavja in svobodno zadihal.”

“Tudi to še pride, le potrpežljiv moraš biti,” ga je tolažila mati bršljanka, ki se je že vzpenjala do prvih oken.

Leta pa so tekla. Bršljan pa je pridno srkal dobrote zemlje in se tako okrepil, da so njegovi listi postali močni in mesnati. In že je dočakal dan, ko so se njegove ovijalke oprijele začetka stene. Sprva okorno, toda potem vedno bolj trdno. Prišlo pa je tudi prvo razočaranje.

“Joj, mama, kaj je to?” je zavzdihnil. “Iz zamreženih lin kar naprej slišim jok in vzdihovanje.”

“Sedaj si, dragi sinko, pri oknih grajskih ječ, v katerih so zaprti uporni kmetje. V njih sta samo gorje in lakota. In tisto pokanje, ki ga slišiš, so biči grajskih biričev, ki merijo kožo tem nesrečnikom,” mu je žalostno potožila mati bršljanka. “Ne glej vanje, temveč se priporoči soncu, da ti da dovolj moči, da boš to premagal in se dvignil nad te peklenske rešetke.”



Toda bršljan si dolgo časa ni mogel opomoči. Kar naprej je tarnal nad ubogimi kmeti v tesnih in plesnivih ječah in ves življenjski sok, ki bi moral plati po njegovih žilah, je porabil za solze.

Hiral je in hiral in skoraj usahnil, če ne bi neko jutro zaslišal nad seboj čudovit glas. Bil je tako zvonek in čist, da ga je vsega prevzel. Po žilah so mu spet začeli pritekati življenjski sokovi in kar nekako pozabil je na zamrežene line, za katerimi so ječali kmetje. In še preden se je zavedel, je bil že nad njimi in se junaško vzpenjal po gladki, beli steni.

“Sonce, daj mi moči, da čimprej vidim, kdo tako čudovito poje,” je moledoval. Ker je bil tako neučakan, so njegovi listi postali vse tanjši in tanjši, njegovo stebelce pa drobno in krhko, da je komajda premagovalo strme stene.

“Saj se boš še uničil,” ga je karala mati bršljanka. “Ne hiti, mlad si še in vse je še pred teboj.”

“Toda, mama, ne morem drugače, ta glas me je vsega prevzel, v njem je nekaj tako nenavadnega, lepega, da me kar vabi k sebi.”

In spet se je dvigoval v višine še z večjo zavzetostjo in s hrepenenjem po zvonkem glasu.

Končno pa je bršljan le dosegel polico okna, skozi katero je prihajala tista čudovita pesem. Z zadnjimi močmi se je oprijel in pokukal skozenj. V bogati in razkošni sobani je zagledal lepo deklico, ki je pela čudovito pesem o prostranih travnikih, o potoku, ki se vije ob njeni vasi in o fantu, ki so ji ga zaprli v ječo. Po njenih belih licih pa so polzele solze.

“Joj, prejoj,” je bil žalosten bršljan. “Ne joči; deklica s takšnim glasom ne sme jokati. Glej, tudi jaz te ljubim. Moral sem premagati strmo steno, da sem te dosegel in videl. Skoraj pol življenja sem ti daroval.”

Toda deklica ga ni slišala, bila je pri svojih poljih, travnikih, pri fantu za pustimi rešetkami.

Bršljan je jokal z njo in tožil nad svojo in njeno usodo. Čas pa je neusmiljeno tekkel.

Nekega dne so nad grad prihrumeli tuji vojaki in ga razdejali. Zaljubljeni bršljan je imel le še toliko moči, da se je starčevsko začel plaziti po ruševinah. Le od časa do časa je še zaslišal čudovito pesem, ki je včasih tako lepo in hrepeneče odzvanjala v njegovih listih.

Pisanica

*Pisanica, pisanka!
Kakor mini risanka!
Zajčki se na njej igrajo,
veselijo, se trkljajo.
V koških nosijo pogače
in velikonočne krače.*

*Pisanica, pisanka!
Zavijati na levo zna.
Zavijati na desno zna.*

*Moja pa le trmoglavi,
vedno obtiči v travi.*

*Se trkljati več ne grem.
Jo olupim in pojem!*



Semafor iz dežnikov

Deževalo je in vsi ljudje so nervozno hiteli, da bi kar najhitreje prišli tja, kamor so se namenili. Avtomobili so vozili čez luže in mimoidoči so se izogibali umazanim pljuskom.

Sanja in očka sta se peljala v avtu. Mutilo se jima je, da ne bi prišla prepozno k uri kiparstva. Tam je očka Sanjo odložil za uro in pol ter šel vmes po svojih opravkih. Ko se je vrnil, mu je Sanja vedno povedala, kakšne kipe so oblikovali, kaj so narisali, o čem so se pogovarjali.

Ko sta se vračala, je še vedno deževalo; in še bolj neprijetno je bilo zunaj, saj se je večerilo in cestne svetilke so slabo svetile. Na ravnem delu ceste, med bloki, je očka sredi pogovora nenadoma zavrl, avto je zaneslo, malo pred njim pa so jo čez cesto ucvrli trije fantalini.

“Sakrabort!” se je jezil očka in vrtel volan, da se je avto znova postavil naravnost in lepo peljal naprej, “ali se tako hodi čez cesto? In še posebej danes, ko je vse mokro in niti zavirati ne morem dobro!” Sanja je molčala in dolgo premišljevala. Čez čas je rekla:

“Očka, kaj ne bi bilo krasno, če bi imela jaz tri dežnike? Zelenega, oranžnega in rdečega!”

“Hm,” je rekel očka, “zakaj pa to?”

“Ko bi šla po cesti, bi me vsi videli. In če bi hotela na drugo stran, bi najprej odprla oranžnega, nato pa rdečega in vsi avtomobili bi počakali. Ko bi bila čez cesto, bi odprla zeleni dežnik in promet bi lahko stekel naprej.”

“To bi bil pa res sijajen semafor iz dežnikov,” je zabrundal očka.



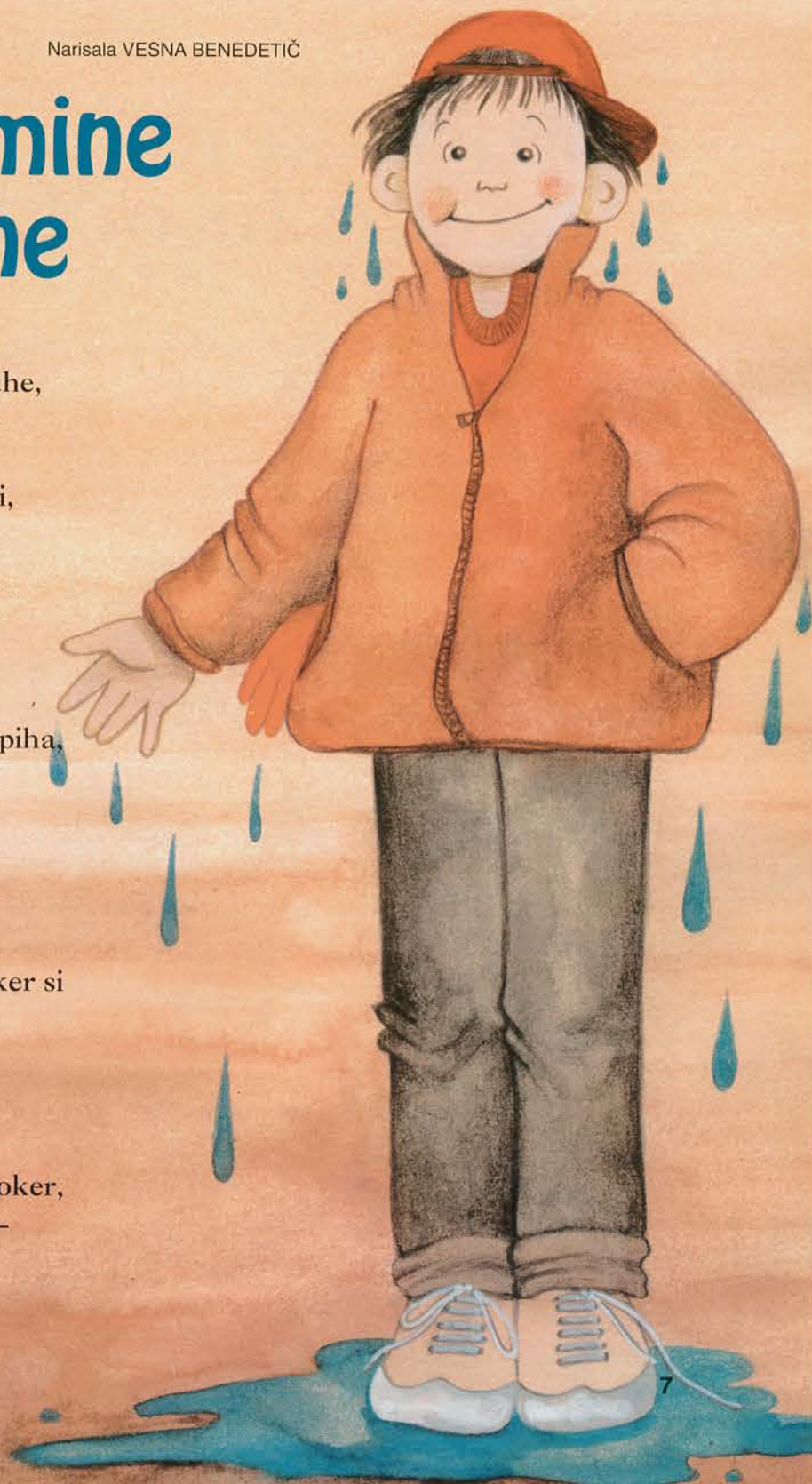
Mamine muhe

“Mihec, jej vsaj malo juhe, malo mëska in prikuhe! Glej, kako si, revček, suh, ti izbirčnež, poln muh!”

Miha jo na dež popiha, steče trikrat okrog hiše, pa jo noter spet pobriše.

“Mihec, moker si kot miš! Saj se mi še prehladiš!”

– Zdaj premoker, prej presuh – mama, ti si polna muh!



Poročil sem mamico in očka

Oče se je sklonil k meni in potem počepnil. Prijel me je okrog pasu. Močne roke je imel.

“Sine, poslušaj,” je dejal. “Jutri pojdeva z mamo na poroko. A bi šel z nama, a?”

“Po kakšno roko?” sem se čudil.

“Po nobeno roko. Mama mi bo dala roko. Na ohcet pojdeva, tja, kjer se poročajo.”

“Kdo se pa poroči?” sem vprašal.

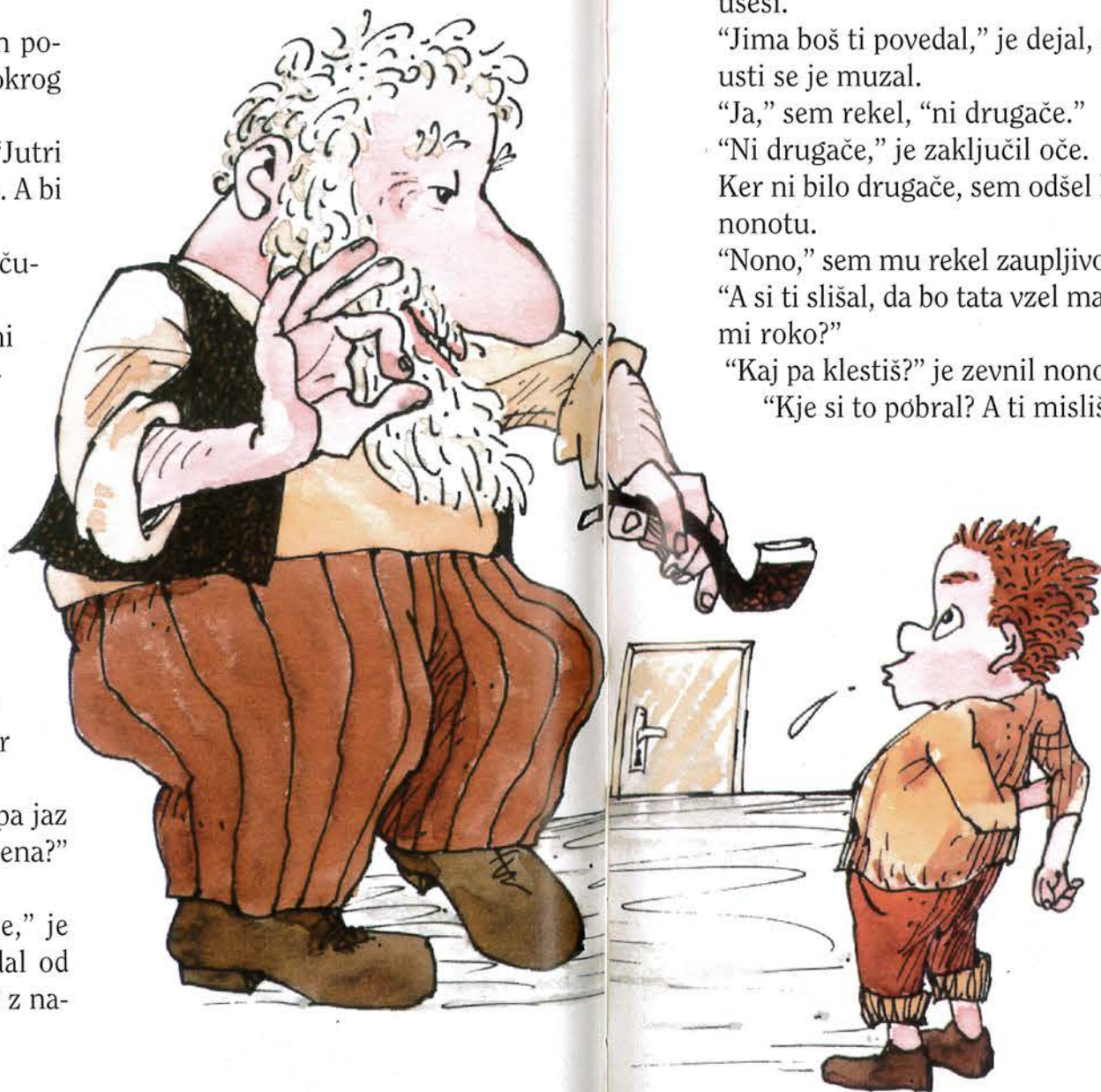
“Jaz pa mama,” je rekel oče.

Plosknil sem očeta po ramenu in sem rekel: “A ti boš poročil našo mamo?”

“Ja, krščen duš, sine! Kdo pa misliš? A mar mešter Pepi?”

“Ja, kršen duš! Kako sem pa jaz prišel, če nista bila poročena?” sem ga povprašal.

“Pri stranskih vratih, sine,” je dejal oče in me je pogledal od strani. “Kako torej? Pojdeš z na-



ma ali ne pojdeš?” Sunil me je z dlanjo v ritko.

“Ja, kaj bosta pa nono in nona rekla?” sem se pozanimal, v čelo me je zarezala skrb.

Oče, ki je imel rjave rjave oči in goste rumene lase, je pomigal z ušesi.

“Jima boš ti povedal,” je dejal, z usti se je muzal.

“Ja,” sem rekel, “ni drugače.”

“Ni drugače,” je zaključil oče.

Ker ni bilo drugače, sem odšel k nonotu.

“Nono,” sem mu rekel zaupljivo.

“A si ti slišal, da bo tata vzel mami roko?”

“Kaj pa klestiš?” je zevnil nono.

“Kje si to pobral? A ti misliš,

da so to konjske fige na cesti?” Pogledal je skozi okno in se krepko odkašljal. Obraz se mu je spotegnil do pasu, iz brade so mu gledala vijoličasta usta, iz žepa je potegnil pipo. “Kako pa misliš, da si ti prišel?” je spraševal divje. “Kar tako? A? Pri stranskih vratih, al kaj?”

Nono se je začel čohati po beli glavi, polni las.

“Ja,” sem mu odgovoril. “Tata je rekel, da pri stranskih vratih.”

“Ahaa! Tako praviš?” Počohal se je po bradi. “A vidiš, kakšne bolhe rasejo v bradi?” Pokazal mi je stisnjena prsta. “A ti vidiš to nesnago?”

Gledal sem z odprtimi usti.

“A jo vidiš?”

“Nee!”

“Pazi, da je ne požreš. Hitro izpljuni!”

Začel sem pljuvati. Dedek se je smejal in je poplesoval okrog mene. “Kar pljuvaj, kar,” je govoril med plesom. “Samo ne meni v šolne. Na levo pljuvaj, na levo. Človek mora zmeraj v levo pljuvati in babe pri miru pustiti,” je dejal. “Pa magari se kličejo Jerica.”

Jaz sem pa vedel, da se bo Jerica poročila z mano.

Pisanke v Beli krajini

Samo za največja praznika – za rojstvo in za vstajenje – je mati spekla kruh in potico. To je čutila kot božjo zapoved: Dvakrat na leto pretrgati večne žgance in krompir!

Tista edina kokoš, ki jo je spremljala pri kopanju njivic, kjer je bila varna pred kraguljem in je vsega našla za svoj kljun, je do velike noči nanesa toliko jajc, da jih je nekaj ostalo tudi za pisanke.

V toplem dopoldnevu velike sobote je Bine obšel domačijico. Ob vsakem drevesu se je ustavil in vsako cvetje je poduhal, potem pa se je vrnil k materi.

“Mama, zdaj bom pa delal pisanke.”

Kaj je poleg jajc potreboval, kar se je našlo doma? Čebulne suhe liste in vosek, pa seveda tulček, ki si ga je znal narediti sam iz prazne pločevinaste škatlice od globina. Le za malo voska je bilo treba k sosedu nad trtji, ki je gojil čebele.

“Mama, zavrite mi lonec vode,” je prosil. Mater je vikal. Njegovi bratranci in sestrične v vasi so svojo mamo tikali, a to se mu je zdelo nespoštljivo.

Na mizi je bilo kakih osem umitih jajc; kar svetila so se od beline. Prižgal je svečo. Tulček v obliki obrnjenega stožca z drobceno luknjico na konici je napolnil z mehkim voskom. V levico je jemal jajca, z desno je nad svečo segreval tulček, iz katerega se je žolto cedil vosek, in pisal, kot ga je vodila roka.

Voda v loncu je zavrela, čebulni listi so zaplesali v nji in jo rjavo obarvali. Jajce za jajcem je Bine spuščal v krop in pazil, da se ne bi preveč trkala med sabo. Tekle so minute, voda se je veselo hahljala. Mama je srečna stala zraven in otroško radovedno čakala, kaj bo prišlo ven.



MAKSIM GASPARI: Barvanje pihov

Ko je potekel potreben čas, je Bine z žlico pobral jajca v pehar. Kar je bilo prej belo, se je zdaj kazalo v najbolj živi rjavini. Aprilskim barvam se je tako pridružila rjava, kakršne noben cvet ni zmožel! Kjer pa je voskova pisava pokrila in zavarovala belino, tam je belina tudi ostala. In na gladki obli rjavi podlagi se je bralo: VESEL VUZEM 1929! – VOŠČIM VESELO VELIKO NOČ! – ALELUJA! ALELUJA! – GOSPOD JE VSTAL! – VESELIMO SE VSTAJENJA! – VELIKONOČNI POZDRAV! Sključena mati in vzravnani sin petnajstletnik sta se z nasmehom spogledala.

globin = loščilo za čevlje
vuzem = po belokranjsko velika noč
trtje = belokranjsko vinograd

Velika sobota kot da se ziblje na bližnjih in daljnih ptičjih pesmih. Po sončnem zahodu bo pri fari procesija z banderi, mestno godbo in prostovoljno gasilsko četo pod poveljstvom občinskega tajnika Lojzeta Šetine.

Na vuzem popoldne pa bodo otroci na vaškem vrtu razigrani sekali pisanke, jabolka in pomaranče. Spretnejši bojo s čilimi zamahi zasajali kovance in pobirali dobljeno. Samo od pomaranče Lamutovega Hanžka bojo novci odskakovali ko od žoge in fantič bo veselo spravljal solde. Ko pa bo ugotovljeno, da je bil, prekanjenec, pomarančo temeljito "obdelal" na peči, bo dobil brco ali dve – ne seveda za jok, ampak za še glasnejši smeh.



Nina v čudežni deželi

Nekoč je živel Nina – Nina, ki jo že poznamo, ali neka druga Nina. Kakor želite. A bila je tako majhna, da ni mogla sama zlesti na stolček.

Nina je bila tako majhna, da ni mogla sama držati v rokah skodelice mleka in ni mogla sama odpreti vrat, ampak nas je milo klicala.

Bila je tako majhna, da smo jo morali po stopnicah nesti, kadar smo šli od doma. In čez cesto smo jo peljali za roko in globoko smo se sklanjali k njej, ko smo ji kaj pripovedovali.

Bila je tako majhna, da se je med igračami in med rožami v parku zgubila. Nekoč smo šli z njo na travnik pa se nam je zgubila v travi. Joj, kako smo jo iskali! Klicali smo jo, a nas dol-



go ni slišala. Potem smo slišali, kako se nekje smeji. Saj se je lahko smejala, goska jo je nosila na svojem hrbtu.

Nosila jo je in nosila in nam jo pred nosom odnesla v čudežno deželo. V tej deželi je bilo vse tako majhno kakor Nina.

Tam je mogla sama zlesti na stolček. Sama je lahko držala skodelico mleka v rokah. Sama je lahko odpirala vrata. In stopnice so bile tako nizke, da je lahko sama tekala po njih. In čez cesto, ki je bila le majhna stezica, je sama hodila.

Med rožami in igračami se Nina tam ni zgubila in trava na travniku je bila tako nizka, da bi mogli Nino v njej že od daleč videti, a je nismo videli, ker nismo nikdar bili v tisti čudežni deželi.

Kako pa se je Nina vrnila iz tiste dežele? Saj se ni vrnila. Ostala je tam in goska jo je nosila na svojem hrbtu, kolikor si je Nina to želela.

To je bila goska, velika bela goska, nosila je Nino, nosila bi še mene, nosila bi še mene v čudežne majhne dežele, to je bila velika bela goska!



V davni davnini

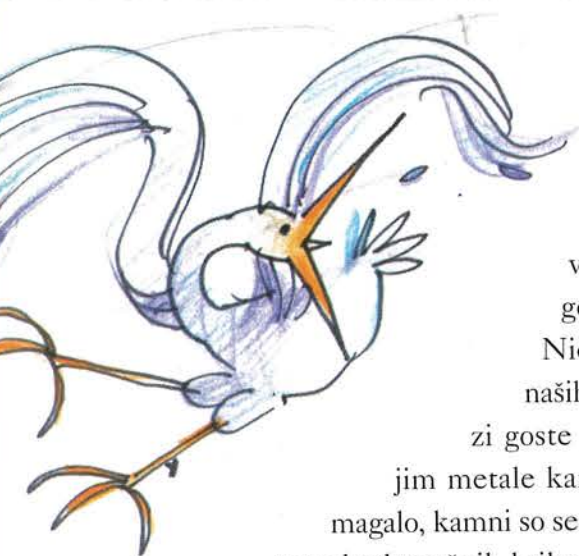
(To predavanje o naši slavni prazgodovini je imel prof. Lažar Kljukec 1. aprila v Gorici pri Savici)

V davni davnini je bilo naše ljudstvo drugačno kot danes: bilo je postavno in z bakrenimi lasmi, ki si jih je ves čas razčesavalo z dolgimi prsti in nohti. Saj drugega dela tudi ni imelo v tistih zlatih časih. Hranilo se je namreč z medom in lešniki, ki so jim jih prinašale udomačene veverice in čebele. Za bivališča pa so si izbirale kar gnezda štokelj, da so se ob njih ponoči še pogrele, ko pa so hodile okrog v glavnem nage. Ah, treba je namreč povedati, da so to naše ljudstvo sestavljale same ženske. Tako so živele v miru in sreči, dokler...

S severa je nekóč pridrlo divje pleme: komaj so bili podobni ljudem. Precej manjši so bili, kot nekakšni bobri, in tudi kosmati čez in čez in z dolgimi prednjimi zobmi. Zato se jih je prijelo ime Bobri ali na kratko Obri.

Gotovo so Obri hoteli takrat ljudožreti naše rojakinje in so jih grozovito napadli.





Boj je trajal tri dni in tri noči. Seveda so zmagovali Obri, s svojimi zobmi in gorjačami so strli vsak odpor. Nič niso pomagali dolgi nohti naših praaa-prababic. Obri jih skozi goste kožuhe še čutili niso. Ko so jim metale kamne v glavo, ni tudi nič pomagalo, kamni so se v pesek zdobili. Gozd je odmeval od strašnih krikov, potoki so narasli od solz, potu in tudi krvi. Marsikatera prednica je klonila in bila pomendrana.

Na večer tretjega dne so se naše človenke morale predati svojim zakletim sovražnikom. V znak predaje so jim pripravile slovesno večerjo z medom in lešniki: potem bodo Obri počeli z njimi, kar bodo hoteli.

Pa to je bila le zvijača. V med so vmešale neke zeli in s to medico divjake omamile. Potem so jim še telo z medom namazale.

Drugo jutro planejo čebele na med in na Obre in jih tako popikajo, da so si sami populili vse dlake in kocine. Le čez glavo jih niso popikale, ker jim je tako zelo dišalo po česnu iz ust.

Tako so vsaj brado in par las čez glavo ohranili.

Ko so bili tako go-li, so kar hitro



postali še krotki in koristni: nabirali so sadeže, z lastnim dlačjem so oblačili in grelji človenke in vsepovsod in nenehno gradili gradili. Bodisi brunarice bodisi kamnite gradove. To jim je še ostalo od njihove bobrovske narave. Na domačijah so tako povsem nadomestili veverice in štorcklje, le še nabiranje medu od cveta na cvet jim dela težave.

Včasih se še spomnijo nekdanjih navad in svobode in takrat grizejo okrog sebe kot divjaki. Spravijo se seveda najraje na babe – ta izraz jim je ostal od stare obrščine, ko so našemu ljudstvu rekli Babji rod.

Ampak naše ženske jih vedno znova ukrotijo, čeprav skoraj nimajo več bakrenih las, pa jim je ostala lisičja narava. Z njo obirajo še tistih nekaj las in redkih brad, kar jih je še ostalo. Zobe pa so Obrom že dodobra obrusile, tako da od nekdanjih Bobrov res ni več nič ostalo, niti imena ne.

No, danes bi se jim lahko reklo Obrani ali Obriti.



MAJDA KOREN

Narisala BARBARA BONETA

Kdaj je najlepše

Lepo je, kadar sije sonce.
Lepo je, kadar zunaj sneži.
Lepo je, kadar prikukajo na dan prvi
zvončki.
Ampak najlepše je v nedeljo zjutraj,
ko zlezem
k mami v posteljo in se pogrejem
pri njej.

KRIŽANKA Presenečenje

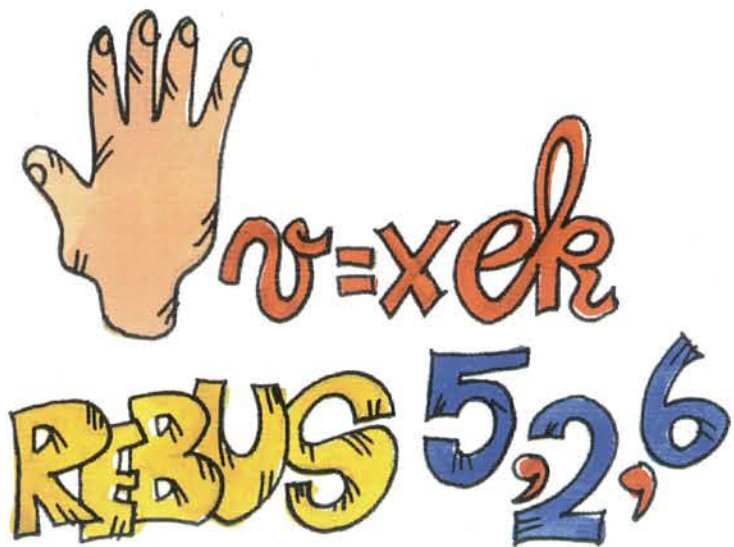
VERA POLJŠAK

Narisala MAGDA TAVČAR



2 rebusa

Narisala MAGDA TAVČAR



Narisal MARJAN MANČEK

Besedne družine

ANTILENOBIN Z LIMONO

Ko se lenuh zbudi, začne takoj lenariti. Leno se pretegne, potem pa še malo podremucka. Zajtrkuje dan na dan šele ob pol enajstih. Uživa lenaron, ker ga ni treba gristi, vsebuje pa vitamine le-na-rit. Lenuhi postanejo po njih lepo okrogli, in če ne bi bili leni, kot so, bi se na slavnih prireditvah lahko napihovali kot balon.

Lenobe se najde na vseh celinah in v vseh poklicih. Leni dimnikar je tisti, ki spleza na vrh dimnika samo na kalendarju. Leni pek peče preveč ali premalo zapečene žemlje, največkrat pa jih sploh ne speče.

Vsi lenuhi se tolažijo z istim izgovorom:

– Saj je jutri še en dan!

Sploh so tako nepopisno leni, da se ne zmenijo niti tedaj, ko jim gori za petami. Višek lenobnosti je dosegel neki krojač, ki se je na žive in mrtve polenil.

– Le zakaj bi se mučil s šivanko, si je

rekel, ko pa je tako težka. Ali ne bi bilo bolje, da bi šival s fantazijo? Začel si je izmišljati fantastične kroje. Toda mislil je tako počasi in lenobno, da se mu koleščki v glavi sploh niso zavrteli.

– Treba bo nekaj ukreniti, je rekel. Ampak danes še ne, jutri!

Tako dolgo je odlašal, da je od lenobnosti postal prozoren. Ljudje so gledali kar skozenj in sploh niso videli, da živi med njimi kak krojač.

Če se koga od vas morda prijemlje lenoba, naj pazi, da ne bi postal preveč prozoren. Le kaj bi bilo, če bi se sošolec usedel nanj?

Zdravilo proti lenobi je antilenobin. Popijte ga na tešče s sokom limone.

Iz iste besedne družine so lenuh, lenariti, lenoba, lenuhec, lenarjenje, lenost, lenobnež, lenuštvo, lenuharjenje.

Lenart in Lenčka pa sta nekaj povsem drugega.

Pobarvajte sami



O zelenjavi

KROMPIR



Krompir nas spremlja tako rekoč vsak dan, saj je v prehrani izredno priljubljen. Pa vemo kaj več o njem?

Preden se je krompir uveljavil, je imel dolgo pot. Španski osvajalci so ga prvič odkrili leta 1531, ko so našli v višjih legah Peruja obsežne vrtove, porasle z neznano rastlino belih, rožnatih in bledovijoličastih cvetov. Okrog vsake rastline, ki so rasle precej daleč druga od druge, so Indijanci nasuli kupček zemlje, češ, treba je, "da se čim več stebela oženi z zemljo".

Indijanci so ga sprva uporabljali kot zdravilo. Rezine surovega krompirja so si polagali na rane ali zlomljene kosti, da bi se celile, proti glavobolu pa so si s krompirjem mazali čelo. Stalno so ga nosili s seboj, da bi jih varoval pred duhovi.

Krompir je prišel v Španijo v drugi polovici 16. stoletja, od koder se je razširil v večino evropskih dežel. Vendar ga niso gojili kot

živež, ampak kot lepotno in redko, drugače pa malovredno rastlino. Ljudem je bil krompir dober kvečjemu za svinjsko krmo, saj so bili prepričani, da škoduje zdravju.

Tudi naše ljudstvo je sprva dajalo krompir živini in šele ob hudi lakoti ga je pričelo jesti. O sajenju krompirja je zato cesarica Marija Terezija leta 1767 izdala poseben ukaz, da bi kmetje končno začeli gojiti to pomembno poljščino. Dogajalo se je tudi, da so ljudje pomotoma namesto užitnih gomoljev jedli zelene strupene kroglice, ki nastanejo iz cvetov. Taki seveda o krompirju niso menili nič dobrega.

Krompir, ki ima svoj svetovni "rojstni dan" 13. junija, simbolizira dobroto in naklonjenost. Z njim v zvezi pa je veliko verovanj in vraž. Ko so v Prekmurju sadili krompir, so v prvo jamico poleg krljla dali še kamenček, rekoč: "To jejite, samo

moje ne!" Miši se potem baje niso dotaknile krompirja. Krompir so povsod po Evropi pogosto sadili v zvezdni noči, zato da ne bi imel očes.

Kdor je imel krompir, je bil nekdanj "srečen človek". Zato še danes, če imaš srečo, rečemo, da "imaš krompir".

Slovenska beseda krompir izvira iz nemškega Grundbirn, kar pomeni "zemeljska hruška". Ker pa smo dobivali krompir tudi iz Italije, so ga nekoč imenovali laška ali papeževa repica. Do sedaj znanih izrazov za krompir je na Slovenskem 132! Tako npr. brnica, čompe, debeli bob, grampor, hrušče, jabuke, korun, kepa, podzemeljski kostanj, orehi, svinjski grud, turkinja, zemljak, krožič, muga itd. Večina teh izrazov je nastala pod tujimi vplivi.

Kdaj pišemo pred besedo **S** in kdaj **Z**

Dedek se poslavlja ... Tejo.

Mojca se igra ... Matejo.

Prah počistimo ... sesalcem.

Steklo brišemo ... brisalcem.

Dejan posladka se ... hruško.

Jurček jo je odnesel ... buško.

Vanja krmi putke ... štručko.

Babica igra se ... vnučko.

Radi dirjamo ... konjičem.

Ne ošvrkamo ga ... bičem.

Mihec strelja v tarčo ... fračo.

Tinka moti se ... igračo.

Anka kiti se ... ciklamo.

Tetka se sprehaja ... mammo.

V vrtu je slikar ... paleta.

Slika deklico ... bareto.

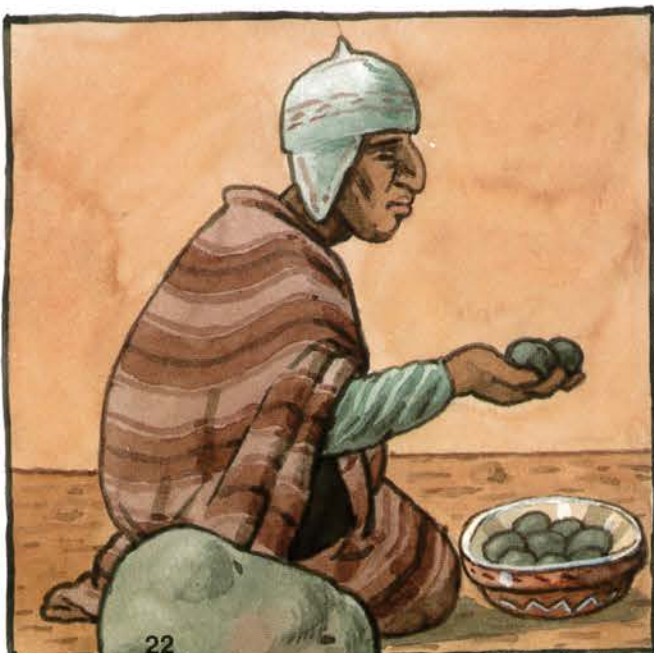
Krap tekmuje ... hitro ščuko.

Ne dohaja niti ... muko.

Barbi se paca ... črnolom.

Vleči črte zna ... ravnilom.

Vpišite predlog S ali Z in stavke povežite z risbico na desni strani.





PIRHI

JE ZVRTALA
LUKNJICE
V SVEŽA

V SVEŽA

JE SHRANILA

ZA

PRAZNA

JE

POBARVALA S TEMPERA

BARVAMI

NENAVADNO SREČANJE

Danes sem šel na ravnateljstvo, ker sem moral nujno govoriti z gospodom ravnateljem. Uradnica je po telefonu poklicala v sosednjo sobo. Nato mi je pokazala mehek stol in me povabila, naj sedem. Vprašala me je, kako mi je ime, kje stanujem... Jaz sem ji takoj vse povedal in ona si je zapisovala.

Čez kakšnih deset minut sta iz sobe v spremstvu ravnatelja prišla predsednik republike Scalfaro in predsednik vlade Amato. Jaz sem kar obstal. Presenečen sem bil, ko sem zagledal dva tako visoka politika. Na pogovor z ravnateljem sem kar pozabil. Pozdravil sem ju in jima podal roko. Postali smo prijatelji in tudi moji starši so ju spoznali.

In veste, po dveh tednih prijateljstva z obema politikoma nam ni bilo več treba plačevati davkov in taks! Kaj bi izgubil, če ne bi tisti dan šel k ravnatelju!

Niko Štokelj
5. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

Kakšna fantazija!!!!

MOJA LJUBEZEN JE ŠAH

Meni je zelo všeč igrati šah. Že ko sem imel štiri leta, sem se naučil, kako se imenujejo figure. Mama mi je pokazala, kako se igra in se pomalo igrala z mano. Ko sem prišel v Trst, nisem šel v vrtec. Ostal sem doma in z mamo igral šah. To je zelo zanimiva igra z veliko presenečenj. V šoli sem tudi šahiral in tako so začela moja tekmovanja. Vsake zmage sem se zelo veselil. Imam naslednje nagrade: s Šolske olimpiade, s prvenstva v Trstu in s prvenstva v Vidmu. Žal mi je, da nisem šel na šahovski turnir v Bolzano in Celovec. Veliko mojih prijateljev v šoli je začelo igrati šah z mano. Mislim, da si me bodo za vedno zapomnili.

Ivan Stanić
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

PRI MINI BASKETU

Na treninge košarke hodim ob torkih in petkih k športnemu združenju Bor. V ekipi nas igra dvajset. Vadita nas trener Dorči in trenerka Tamara. Treningi so zame zabavni. Vadimo metanje v koš, podajanje, metanje žoge med noge, "fintiranje"... V igri najraje podajam Ivanu. Na majici imam ponavadi številko 4. Velikokrat imamo tudi tekme.

Rajko Dolhar
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

MOJ BRAT DIMITRIJ

Ima deset let, je suh, saj tehta trideset kilogramov. Ima rjave oči. Mojemu bratu so všeč ure. Moj brat bi vedno spal. Kadar ne bi spal, bi igral tenis. Všeč mu je denar.

Luka Požar
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

MOJA VIOLINA

Ko sem imel pet let, sem začel igrati violino. Posodila mi jo je Glasbena matica. Tri leta sem hodil v pripravnico. Do dane sem že tretjič menjal violino. Moja stara violina je preživela dosti dogodivščin. Lani sem imel izpit iz violine.

Walter Zanon
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

V DIJAŠKEM DOMU

Letos hodim prvič v Dijaški dom. Tam je lepo, ker igramo ping-pong, se skrivamo, lovimo, igramo košarko. Enkrat na teden nas peljejo v bazen na Alturo. V domu pišemo domače naloge. Pri tem nam pomagajo vzgojitelji. Moja vzgojiteljica se imenuje Fausta. Imam nove prijateljice: Suzano, Manuelo in Aniko.

Tamara Mingotti
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

V BAZENU

V bazen Altura hodim trikrat na teden. Plavam pri plavalnem klubu Bor. Zelo rad hodim k plavanju, ker so učitelji prijazni. V skupini nas je petnajst. Predno začnemo plavati, gremo v telovadnico, da se s telovadbo ogrejemo. Nato gremo v bazen in preplavamo petnajstkrat kravelj. Ko vse to preplavamo, plavamo še nekajkrat žabico, delfin in hrbtno. Kmalu bom imel prvo tekmo za trofejo delfini. Upam, da se bom v tem letu dobro uvrstil.

Luka Peric
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

KAJ DELAM, KO SEM PROST

Ko sem prost, se igram in berem knjige. Najlepša igra z žogo mi je nogomet.

Lahko se hecam in skačem. Igram se z mojim prijateljem Rajkom. Rad tudi gledam risanke po televiziji. Najraje gledam Bim bum bam. Ob petkih in torkih grem na treninge košarke.

Elis Komnenovič
4. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

MOJA IGRAČKA

Moja najljubša igrača je plišasti medvedek. Imam ga rad, ker me ponoči varuje pred sovražniki. Ko grem na počitnice, ga nikoli ne pozabim. Nekega dne sem ga kar vzel, da bi šel v trgovino z njim, a oče in mama mi nista pustila. Imena mu še nisem izbral, a upam, da si ga bom le izmislil. Medvedek mi je zelo všeč, zato ga imam rad.

Matej Rebula
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

MEDVEDEK LUKA

Z mojo igračo se igram in spim. To je medvedek, ki se imenuje Luka in po priimku Six. Je rjave barve. Z njim se igram skrivanje, tudi televizijo gledava skupaj. Kadar jem, je medvedek z mano.

Tamara Mingatti
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

IGRAČA SEM JAZ SAM

Jaz nimam priljubljene igrače. Igrača sem jaz sam. Rad se pretvarjam v različne stvari: avto, helikopter, barko, v netopirja in podobno. Ne govorim rad o svojih težavah z drugimi, držim jih zase. Če mi kdo stori kaj hudega, bi se ob prvi priliki rad maščeval, vendar tega ne naredim. Včasih zaupam skrivnosti mami.

Luka Požar
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

MOJA IGRA JE ŠAH

Jaz imam dosti igrač, ampak najraje igravam šah. Šah mi je kot prijatelj. Veliko prostega časa preživim z njim. Igram ga tudi v šoli v soboto s prijatelji. V soboto nimamo nalog, zato imam več časa za igro. Šah mi je zares všeč. Opisal vam ga bom: ima 32 figur in 64 črno-belih polj na tabli. Igra se zelo oprezno, v tišini in potrebno je zelo misliti. Če se ne pomisli dovolj, se z lahkoto zgubi figure, tudi partijo. Jaz veliko mislim, ker mi ni všeč biti poražen. Do zdaj sem osvojil mnogo zmag, zato imam veliko medalj in pokalov. Mislim, da bom nadaljeval s šahom, tudi ko bom odrasel.

Ivan Stanić
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

JAZ SPIM Z MEDVEDKOM

Jaz imam doma polno igrač, a najbolj všeč mi je avto z upravljačem na daljino. Imam tudi medvedka, ki ga imam zelo rad in vedno spim s njim.

Elis Komnenovič
4. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

GIGIO IN RUNO

Moja prijateljca sta mišek Gigio in kužek Runo. Vedno, ko se mi kaj zgodi, se z njima pogovarjam. Ko grem spat, gresta z menoj. Vsak dan ju vidim. Z njima se nikoli ne jezim, saj sta mi zelo všeč. S kužkom Runom se igrava, z miškom pa delava skupaj nalogo. Jaz pomagam njemu in on meni.

Kužek Runo je zelo živ, mišek Gigio je zelo resen.

Luka Peric
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

TOPOLINO – MOJ PRIJATELJ

Moj prijatelj je Topolino. Ko sem bil pripuščen v tretji razred, sem šel kupiti miško iz blaga. Bila je postavljena na polici in zanj sem plačal petdeset tisoč lir. Dal sem ji ime Topolino. Tej miški povem vse, prav vse. Kadar jo stisnem k sebi, čez nekaj časa zaspim. Moja miška je prišla z menoj na vsako potovanje. Z njo nisem nikoli sam, ker mi dela družbo. Preden grem iz hiše, ji dam en poljubček in jo pozdravim. Ko se vrnem ji spet dam poljubček in si jo stisnem k sebi. Tako kot moja miška se imenuje tudi znan časopis in tudi avtomobil. S Topolinom vedno lepo ravnam. Do sedaj še nisem videl lepše miške, kot je moja.

Dimitrij Požar
5. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

GIORGIO IN PATATINO, MOJA PRIJATELJA

Ko sem bil še zelo majhen, sem dobil v dar opico iz pliša. Visoka je približno dvajset centimetrov in ima rjave noge in rumeno majico. Na majici piše z rdečo barvo Courious George, na glavi pa nosi rdeče-rumeno kapico. Po imenu na majici sem imenoval opico Giorgio. Na dan obhajila, pred tremi leti, so mi starši podarili rjavega psička. Lepo je oblečen v črno obleko, na glavi pa je imel črn cilindar, ki pa se je sčasoma raztrgal. Psu sem dal ime Patatino. Z njima se rad igravam, ponoči pa spita z menoj pod odejo.

Niko Štokelj
5. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

KROKODIL

Banana zmečkana
hahaha,
zgodba ni končana
ha, ha, ha

Jaz sem krokodil.
Stanujem v reki Nil.

TRIJE PUJSI

Pujsa, gujsa
dva debela pujsa.
Enega smo prodali,
drugega smo zaklali.
Enega pa še imamo,
pa vam ga ne damo.

GOSPOD KAPLAN

Dober dan, gospod Kaplan!
Jutri gremo spet na plan
z vrečo polnih dobrot.
Vi pa brž v kot!

Luka Peric
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

PANETONČEK "JABOLKA IN MUCE"

Prodajalec staremu gospodu: "Kaj boste podarili vnučkom za božič? Sklepam, da kaj sladkega. Za vas imam rešitev, če ne veste, kateri panetonček bi kupili, vam jaz predlagam: panetonček Jabolka in muce. Najboljši panetonček, kar jih je!"

Starec: "Kaj, jabolčni paneton pa še muce zraven, sram vas bodi!"

Prodajalec: "Nič niste razumeli. Pa ga pokusite!"

Starec s polnimi usti veselo vzklikne: "To je kvaliteta! Saj to je panetonček Jabolka in muce, le bolj razločno ste mi morali povedati. Deset jih naročim, kasneje bom prišel ponje!"

In veselo gre.

Niko Štokelj
5. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

MATEJ

Ime mi je Matej,
moj prijatelj Luka
me pokliče "hej!"
ko sem brez klobuka.

Včeraj sem padel,
noga me je bolela.
Zdaj pišem nalogo,
da imam zlomljeno nogo.
Moj dedek nima konjiča,
ne prašiča ne biča.
Nimam mačke
niti svoje tačke.

Matej Rebula
3. r. OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

V ŠOLI NEKOČ

Dedek pripoveduje: "Jaz sem hodil v šolo pol ure daleč od doma. Zbrali smo se iz cele vasi in odšli proti šoli. Hodili smo eno uro, ker smo se ustavljali, iskali ptičja gnezda, plezali na drevesa ali trgali cvetice.

Nekega dne smo skakali čez potok in moj brat je padel v vodo, da je bil ves moker. Moral se je vrniti, zato ni bil v šoli. Ko smo prišli v šolo, smo odšli v razred in smo se usedli vsak v svojo klopo. Ko je prišel učitelj, smo vstali in ga pozdravili. Bil je še mlad in zelo strog. Če je kdo nagajal, ga je poslal v kot. Učil nas je pisati, brati, računati ter zemljepis in zgodovino".

NEKOČ JE V ŠOLI BILO TAKO:

Učenci so morali imeti čiste čevlje, sicer so se morali vrniti domov. Vsi otroci niso imeli copat, ker so bili revni. Imeli so peresa s perescem. Pomakali so ga v črnilo in pisava je ostala mokra. S pivnikom so jo posušili, tako da se ni zvezek popacal. Niso smeli trgati listov iz zvezka, ker je bilo vse drago. Vsak dan niso imeli s sabo malice, ker so mame imele veliko otrok in niso mogle kupiti za vse. Otroci so imeli svoje učitelje radi in so jih spoštovali. Ena škatlička barvic je bila dovolj za celo šolsko leto.

NEKOČ NISO SMELI PISATI IN GOVORITI SLOVENSKO

Nekoč v šoli niso smeli pisati in govoriti slovensko, ampak samo italijansko. Pisali so s takim peresom, ki ga je bilo treba pomočiti v črnilo. Učitelji so bili zelo strogi. S ši-

bo so udarjali po rokah. Vlekli so tudi za ušesa. Otroci so morali večkrat klečati na soli. V šoli so jedli kosilo samo tisti, ki so plačali fašistično članarino. V razredu je bilo vedno veliko učencev.

KO JE HODILA MOJA BABICA V ŠOLO

Takrat je bil fašizem in v šoli so morali govoriti samo italijansko. Za šolske potrebščine ni bilo dovolj denarja, zato so imeli samo en zvezek za vse predmete in svinčnik. Moj dedek je hodil v šolo brez malice, ker doma niso imeli dovolj kruha. Včasih se je zasmilil učiteljici, zato ga je poslala po malico in dala denar tudi zanj. Če so učenci prišli v šolo nepripravljeni, jih je učitelj tepel s palico. Tepeni so bili tudi, če so spregovorili slovensko. Nekoč so vsi učenci hodili peš v šolo.

Učenci 3. r.
OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

KAKO SMO POPESTRILI POUK KNJIŽEVNE VZGOJE

Znanje iz zemljepisa smo povezali s slovenskim jezikom. Pogovarjali smo se o gusarjih. Prebrali smo pesem Bine Štampe - Žmavc: GUSARSKA, ki začne takole:

*Gusarji divje jadrajo naokrog,
da po jamboru gor in dol cepeta
vsaj ducat kosmatih gusarskih nog.
Imajo gusarskega kapitana
z leseno nogo in kocinami,
pravega morskega velikana...*

Na velikem listu nam je učiteljica razmnožila gusarja. Gusarja smo izrezali in zalepili v zvezek. Na majico smo napisali čim več pridevnikov v zvezi z gusarji. Kakšen je gusar? Grd, krvoloč, kosmat... Nato smo na roko napisali asociacije: ladja, zaklad, cekini... Na hlače pa smo napisali, kaj vse dela gusar. Ropa, pluje... Sestavili smo akrostih na besedo gusar. Učno enoto smo zaključili z domišljjskim spisom Postal sem gusar.



Pri likovni vzgoji pa bomo izdelali masko gusarja. Zato, kar na delo!

Učenci in učenke 4. in 5. r.
OŠ "France Bevk"
OPČINE

MIHA NABIRA KOSTANJ,

kot je narisal Božo Kos v 3. številki

Bila je jesen. Nekega dne Miha ni vedel, kaj naj počne. Napisal je že vso nalogo, igral že vse igre. Spomnil se je, da bi lahko šel nabirat kostanj. Mami je rekel: "Danes bi šel po kostanje, da jih bomo zvečer jedli." Mama mu je odgovorila: "Pojdi, ampak pazi, da ne padeš. Tu imaš vrečo in palico, da si boš pomagal, če boš truden". Miha je hodil po stezah in vmes si je prepeval: "Kaj mi poje ptičica, ptičica sinička, dobra volja je najbolja..." Prispel je do kostanjev in jih začel nabirati. Vreča je bila skoraj polna, ko je zagledal veliko ježico. Takoj je pomislil: "To bo zares presenečenje za mamo, ko bo videla tako velik kostanj." Hotel ga je vzeti, a ježica se je zmigala in jež je začel teči. Miha se je zelo prestrašil. Vzel je vrečo in zbežal domov.

Mami je pripovedoval: "V gozdu sem videl ježa. Mislil sem, da je velik kostanj". Mama se je smejala. Potem sta začela peči kostanjčke.

Karin Crissani
5. r. OŠ "Pinko Tomažič"
TREBČE

POTOK KOŽBANJŠČEK

V bližini mojega doma teče potok Kožbanjšček. Izvira izpod Korade. To je potok, ki ima veliko brzic. Med dolgo potjo je voda izdolbla iz skal velike jame, po imenu Krčnik in Kotline. Nekatere uporabljajo kmetje za namakanje, druge pa uporabljamo otroci kot bazene v poletnem času. Ob bregu potoka je veliko njiv in vinogradov ter nasadov breskev. Včasih je bilo v potoku veliko rib in rakov. Toda zaradi onesnaženosti vode so raki popolnoma izginili, ostala je le peščica rib, ki se jim pravi kleni.

Livjana Sirk
3. c. OŠ DOBROVO
v Brdih

ŠOLSKA TORBA

Jaz sem Ninina šolska torba. Moje mesto je zraven pisalne mize v Ninini sobi. Vsak večer me Nina pregleda, če imam vse šolske potrebščine za naslednji dan v šoli. Zvezki in knjige so v meni lepo pospravljene. Veliki zvezki in knjige so v zgornjem predalu, mali zvezki, peresnici in brisača pa v spodnjem predalu. Posebej imam predal za šolske copate. Nina z mano zelo lepo ravna. Včasih pa me tudi vrže na tla. Takrat bi ji pa rekla, če bi znala govoriti: "Nina, pazi, ker boli!"

Nina Movja
3. c. OŠ DOBROVO
v Brdih

ŠOLSKA TABLA

Sem šolska tabla iz 3. c razreda. Pribita sem na steno in opazujem učenke in učence. Kadar so učenci pridni, sem zelo vesela. Večkrat so poredni, klepetavi in nagajivi. Takrat sem zelo žalostna. Najraje bi vzela šibo in jih okregala. Nekateri učenci lepo ravnaajo z mano. Rišejo in pišejo po meni in po končanem pouku me lepo obrišejo. Nekateri učenci kracajo po meni in mi mečejo kreda in gobo v obraz. Komaj čakam na šolske počitnice, da se odpočijem in naspim.

Teja Peršolja
3. c. OŠ DOBROVO
v Brdih

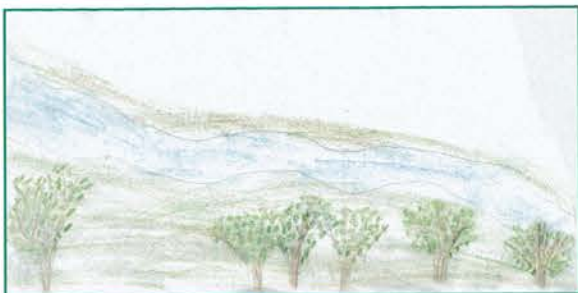


KOŽBANJŠČEK

Blizu moje hiše teče potok Kožbanjšček. Ime je dobil po vasi Kožbana, saj tam v bližini tudi izvira. Ta potok teče najprej med gozdovi nato pa med polji, sadovnjaki in vinogradi. V dolini pod sosednjo vasjo pa se

izliva v potok Reko. Nato skupaj tečeta v sosednjo državo Italijo. Vode v njem je tudi v sušnem vremenu dovolj, zato jo kmetje večkrat uporabljajo za namakanje. V vročih poletnih dneh pa ima potok veliko obiskovalcev. Voda je primerna tudi za kopanje v kraju, ki mu pravimo Kotline. V kraju, kjer je voda bolj globoka, pa živijo tudi ribe. V deževnem vremenu se v Kožbanjšček izteka veliko vode iz bližnjih gričkov. Takrat se voda v strugi močno dvigne in zgodi se, da prestopi bregove.

Martina Oblak
3. c. OŠ DOBROVO
v Brdih



MOJ BRAT ANDREJ

Andrej je moj starejši brat. Ima plave oči in okrogel obraz. Je močen in rahlo debel. Noge ima nekoliko debele in na njih so dlake. Zna voziti traktor in malo tudi avto. Zelo rad je in tudi dosti pije. Obiskuje drugi razred srednje šole in mu ni všeč matematika. Meni rad pomaga pri matematiki. Pomaga tudi mami in očetu. Jaz ga imam rad, ker mi pomaga in se zvečer igra z mano.

Matej Grahonja
2. r. OŠ PESEK

MOJ PRIJATELJ VITOMIR

Vitomir se igra z mano, ker je moj prijatelj. Rada igrava nogomet. Vitomir je vratar. Ima veliko prijateljev, ker je simpatičen. Stanuje v Bazovici in obiskuje četrty razred osnovne šole. Ima rjave in kratke lase ter velike rjave oči. Je vesel in vedno nasmejan. Jaz sem rad v njegovi družbi, ker je vedno dobre volje.

Daniel Franco
2. r. OŠ PESEK

ŠTIRI PESMICE O BURJI

- | | |
|---|---|
| <p>1.
Burja kiha, diha, piha
vse razpiha in prepaha.
Burja, burja nagajiva
vse strehe je odkrila.</p> <p>2.
Klobuke odpiha,
veje premika,
listje odnaša,
mrz nam prinaša.</p> | <p>3.
Ko burja zapiha,
očisti nam zrak.
Pred njo se umakne
vsaki oblak.</p> <p>4.
Mene pa zebe,
doma se tiščim,
vseeno se vetra
prav veselim.</p> |
|---|---|

Učenci OŠ PESEK

MOJ PRIJATELJ JAN

Jan je moj prijatelj, je mlajši od mene. Ima močne kratke lase, rjave barve in okrogel obraz. Oči so rjave in velike. V šoli je priden, živahen, prijazen in vesel. Je zelo velik, suh in močan. Ima sestro Jasmino, ki obiskuje tretji razred. Jan hodi v prvi razred. Nima raztrganih oblek. Ima dosti prijateljev, ker so mu všeč. Jan se rad igra z mano, ker mu je to všeč. Rad pleše in igra klavir. Njegova mama se imenuje Dorjana, očka pa Giorgio. On ima svojo družino zelo rad.

Karin Racman
2. r. OŠ PESEK

ČE BI SREČALA PREŠERNA

Če bi srečala Prešerna, bi bila zelo vesela. Povedala bi mu, da je zelo slaven, in da njegove pesmi berejo po celem svetu. Povedala bi mu, kako se ga vsako leto v februarju še posebno spomnimo na proslavah. Rekla bi mu tudi, da so njegove pesmi bolj za odrasle in da jih otroci težko razumemo. Prosila bi ga, naj napiše nekaj pesmi tudi za nas otroke.

Jasmina Guštinčič
3. r. OŠ PESEK

JAZ

Imenujem se Nataša Capponi. Stanujem na Pesku. Moja hišna številka je ena. Rojena sem julija 1984. Obiskujem tretji razred osnovne šole na Pesku. Moja mama je Ma-

rija Križman, očka pa Jordan Capponi. Imam starejšega brata Daniela. Po značaju sem mirna in nasmejana. Rada se igram, poslušam kasete in gledam televizijo. V šoli mi je všeč, ker se igram s sošolci. V odmoru malo poklepeta. Pri pouku sem pozorna. Naj-



ZAJČEK IGRA TENIS

Ana Tina Petkovšek, 5. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

raje se igram s Karin, Jasmino, Ketty, Martino in Danielom. Rada se tudi igram s psičko Lili. Ko se igram s psičko, se nama pridruži še moj brat. Rada jem zelenjavo, testenine in slaščice.

Nataša Capponi
3. r. OŠ PESEK

DRAGI FRANCE PREŠEREN

Vsako leto praznujemo obletnico, ko si umrl. Slišali smo, da si bil dober učenec, nato pa postal velik slovenski pesnik. Slovence si ljubil in otrokom prinašal sladke fige. Napisal si mnogo lepih pesmi, ki so se ohranile iz roda v rod. Radi jih prebiramo in z veseljem zapojemo. Slavili te bomo še naprej.

Nataša Capponi
3. r. OŠ PESEK

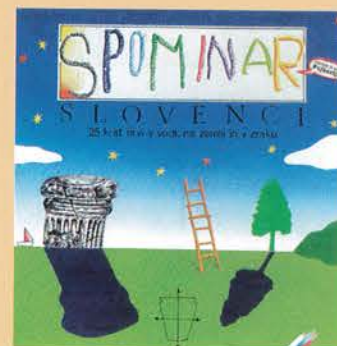
ŽELEZNIŠKI MUZEJ

Danes smo šli na ekskurzijo. S šolskim avtobusom smo se odpeljali v Trst. Pred železniškim muzejem smo izstopili. V muzeju smo si ogledali slike in modele starih vlakov. Na tihir so bile razstavljene parne lokomotive, potniški motorni voz in tramvaji. Na koncu smo si ogledali še glavno ribarnico in se sprehodili po Trgu Unità in starem mestu.

Učenci 1. r. OŠ PESEK

✧ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✧ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✧

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo











IGRA S KARTAMI

✧ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✧ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✧

Igro podelujemo

OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN
in
Osnovni šoli
PESEK

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo

NAŠ JEZIK		MESO IZ ZGORNJEGA DELA GOVEJEGA HRBTA (ČE NE VEŠ, VPRAŠAJ MAMO!)	IME ALPSKEGA SMUČARJA KRIŽAJA	ZAČETNICI SLIKARJA RIHARDA JAKOPIČA	IME SLOVENSKEGA PESNIKA ŽUPANČICA	IME SLOVENSKEGA ŽUPANČICA	IME SLOVENSKEGA ŽUPANČICA				
SESTAVIL JOŽE PETELIN	ZDRUŽITEV, STIK					9					
	TIŠINA, MOLK			POVABLJE-NEC NASAD SADNIH DREVES		2					
INDIJANSKO OBUVALO				7							
DALJŠA OBLIKA IMENA IVA			6		KRAJICA ZA „SOLSKI ODBOR“		KISLA SNOV, KI RAZŽIRA				
		1	PLIN V ZRAKU PRESELJEVANJE								
							4				
	ŠLAPA, BOJEŽNEŽ				ČRKI V BESEDI LES						
		3		POJAV NA VODI							
ZAŠČITNA BARVA ZA ŽELEZO RDEČKASTE BARVE				EVA PO DOMAČE							
TUJE ŽENSKO IME (ANICA Z ZAMENJAVO ENE ČRKE)			5	JAPONSKI DENAR (IZ ČRKE E, J, N)							
				SRBSKO MOŠKO IME (ALEKSANDEK)		8					
PRVA ČRKA ABECEDE	VZKLIK PRI BOLEČINI		ČRKE Z OŠTEVILČENIH POLJ PRENESI V SPODNJE KROGCE. DOBIL BOŠ PRIJETNO BESEDO!								
			1	2	3	4	5	6	7	8	9

Rešitve ugank pošljite do 25. aprila na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

KRIŽANKA POMLAD:

Vodoravno: voz, avto, vila, ena, vaza, meč, balonček, bič, nos

Navpično: vreča, miza, vrata, boben, zajec, kos, čuk

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: sto, smet, loto, pila, paprika, Evropa, stekanje, noša, jela, ime, bedak, karta, sr, ter, avto, no, hrib, baraka, as, tat

Navpično: pesnik, avtomat, Prešeren, roka, troba, pipa, ba, as, slikanje, ahr, smola, jed, vrat, teta, elastika, Oto, akrobat

REŠITVE SO POSLALI:

Marko Milošević, Tjaša Križmančič, Borut Jogan, Robi Miljković, Nicole Husel, Erick Bouteon, Diego Posar, Lavinia Skerlavaj, Sara Crevatin, Suzana Pantič, Ivan Šunjerga, Aleksandar Milošević, Oliver Puntel, Lorena Tegacci, Maja Udovič, Sheila Perossa, Sandy Nestori, Pamela Spacal, Boban Pajič, Zoran Stojanović, Corrado Bernetti, Alex Skerlavai, Gerardo Tolentino – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Karel Sirok" – DONADONI;

Miko Madonia; Martina Malalan, Gantar Ivana, Jurij Daneu, Urška Sinigoj, Kristijan Ferfolgia, Saša Črneka, Robert Cunja, Erik Starec, Anna Wehrenfennig, Lara Barbieri, Miran Sosič, Vida Forčič, Martina Bogatec, Peter Pavlin; Pavel Berdon, Luca Meriggioli, Alan Pavat, Gabrijel Beličič, Devan Jerman, Ivana Lavrenčič, Staška Cvelbar, Erik Pavletič, Andrej Vidali, Matteo Peric, Erik Piccini, Mitja Suhadolc, Iris Risehari, Matjaž Suhadolc, Andrej Cauter, Veronika Špacapan, Peter Ferluga, Maruška Hrovatin; Ingrid Bianchi, Igor Šibelja, Andrej Sossi, Marko Zupan, Majna Pangerc, Mara Sossi, Veronika Sosič, Carli Aleksandra, Magagnato Sara, Bogatez Borut, Vasilij Cociancich, Danijel Črneka, Patrick Babudri, Eva Sancin – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "France Bevk" – OPCIINE;

Daša Bevilacqua, Sandi Pace, Martina Cunja, Janko Breclj; Martina Tonet, Matija Vidmar, Sara Bevilacqua, Daša Stanič, Marko Mahnič, Julij Vanello Premru, Elia Hrovatin, Arin Marchesi; Luka Kafol – 2., 4. in 5. r. OŠ "Fran Saleški Finžgar" – BARKOVLJE;

Sara Manola, Kristina Husel, Martin Rebecchi; Marko Švab, Andrej Guštin, Jasmin Kralj, Gioia Simeone; Miloš Škabar, Alenka Možina, Manuela Destri – 2., 4. in 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR

Damir Kosmina, Paolo Umari, Ivo Košuta, Alice Visintin, Walter Caharija, Eva Krmec, Sula Milani; Andrej Sossi; Jana Krmec, Sara Legissa, Igor Stanič, Andraž Strekelj, Tanja Peric – 3., 4. in 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN;

Walter Bullo, Ana Tina Petkovšek – 4. in 5. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; Ketty Furlan – I. b SŠ "Fran Levstik" – PROSEK; Maksi Petkovšek, 3. r. OŠ "Oton Župančič" – SV. IVAN.

NAGRADE DOBIJO: Suzana Pantič, 3. r., Alex Skerlavai, 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Malalan Martina, 3. r., Anna Wehrenfennig, 3. r., Gabrijel Beličič, 4. r., Eva Sancin, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPCIINE; Janko Breclj, 2. r., Arin Marchesi, 4. r. OŠ "Fran Saleški Finžgar" – BARKOVLJE; Jasmin Kralj, 4. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Walter Bullo, 4. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; Ketty Furlan, I. b SŠ "Fran Levstik" – PROSEK; Jana Krmec, 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN.

Kamen kot denar!

Vsakdo od nas ima kakšno stvar rad in mu pomeni veliko in največ. Mihecu mama, na primer. Čeprav se zdi drugim čisto navadna ženska, predstavlja njemu goro zlata: zaradi nje ima toplo obleko, je imenitne reči in ko leže zvečer spat, mu pove še kako zgodbico.

Tudi vsak narod ima kak zaklad, ki je samo njegov. Slovencem je to Triglav. Drugim ljudem je to kup kamenja ali kvečjemu lepa gora z očarljivimi jezerci. Slovencu pa pomeni nekaj več. Srce nam pravi, da je naročje Triglava naš dom. Kar pa nosimo v srcu, ne more nihče porušiti ali ukrasti.

Zato je na prvem slovenskem denarju naslikan Triglav.



**KMEČKO DELAVSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA
V SOVODNJAH**

